

Sygn. akt IACz 1118/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2014r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Górecki (spr.),

Sędziowie: SA Jacek Nowicki

SA Roman Stachowiak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 lipca 2014 r. sprawy

z powództwa M. K.

przeciwko Skarbowi Państwa – K. M. P.w P.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

od zarządzenia z dnia 24 kwietnia 2014 r. przewodniczącego w Sądzie Okręgowym

w Poznaniu, sygn. akt IC 3271/13,

postanawia:

oddalić zażalenie

J. Nowicki P. Górecki R. Stachowiak

UZASADNIENIE

Zarządzeniem sędziego z dnia 24 kwietnia 2014 r. zwrócono pozew wniesiony w dniu 22 listopada 2013 r., albowiem – jak wynikało z uzasadnienia tego zarządzenia – powód pomimo wezwania nie opłacił pozwu.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł powód domagając się jego uchylenia. W uzasadnieniu skarżący podnosił – jak można wnosić – że nie otrzymał wcześniejszej korespondencji sądowej związanej z wezwaniem do wniesienia opłaty sądowej od pozwu.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie. Na wstępie wypada zwrócić uwagę, że postanowieniem z dnia 7 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy zwolnił powoda od kosztów sądowych częściowo, a mianowicie od obowiązku uiszczenia opłaty od pozwu ponad kwotę 2.000 zł (k. 136). Postanowienie to zostało mu doręczone w trybie zastępczym ze skutkiem doręczenia (k. 141). W tej sytuacji powód został zarządzeniem z dnia 1 kwietnia 2014 r. wezwany do opłacenia pozwu kwotą 2.000 zł w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu (k. 142). Wezwanie to otrzymał w dniu 11 kwietnia 2014 t. (dowód odbioru korespondencji - k. 144). Pomimo upływu terminu, powód opłaty sądowej nie opłacił. W tej sytuacji zaskarżonym zarządzeniem z dnia 24 kwietnia 2014 r. pozew został zwrócony na podstawie art. 130 § 1 k.p.c. w zw. z art. 112 § 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Zauważyć wypada, że dwukrotne awizowanie

przesyłki sądowej stanowi wystarczające spełnienie wymagań dotyczących doręczania pism sądowych przez operatora pocztowego, zapewniając realizację konstytucyjnej zasady prawa do sądu (por.: Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2009 r., II UZ 20/09, LEX nr 533108). Podstawowym warunkiem skuteczności takiego zastępczego doręczenia przewidzianego w art. 139 § 1 k.p.c. jest, aby korespondencja była kierowana na adresat zamieszkania adresata lub adres wskazany przez niego jako adres dla korespondencji. Powód w toku postępowania wskazał swój adres w P. przy ul. (...) i pod ten też adres korespondencja sądowa została przekazana. Pod tym adresem zresztą inna korespondencja była przez niego odbierana. Doręczenie zastępcze oparte jest na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Domniemanie to jednak może być przez stronę obalone. Adresat może bowiem dowodzić, że pisma nie otrzymał i o nim nie wiedział, gdyż osoba, której pismo doręczono zastępczo, bądź urząd, w którym je złożono, nie oddały mu pisma. Temu celowi służy instytucja przywrócenia terminu (art. 168 § 1 k.p.c.). Wniosku takiego skarżący jednak nie złożył.

Mając na względzie powyższe ustalenia i rozważania, zażalenie jako bezzasadna podlegało oddaleniu (art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c.).

J. Nowicki P. Górecki R. Stachowiak